

## Scrisoare de la Golia(ospiciu)

Gabriel Stănciulescu

---

Scrisoare de la Golia (ospiciu)

Ce rost mai avea iubirea  
Dacă nu te-aş fi întâlnit?  
Deseori îmi pierdeam firea,  
Nu şi dorinţa de iubit.

Când ți-am dăruit magnolia,  
Razele dintre nori zâmbeau,  
Mă-nsoţeau duios la Golia  
Printre pacienţii ce zâmbeau.

Iubirii i-am dăruit mult,  
A fost destul ce am pierdut,  
La noi dragostea e un cult,  
Integrare în absolut.

Pe zi ce trece sunt străin,  
Nu regăsesc portretul tău,  
Sunt zile veştede, puţin  
câte puţin mă afund în hău.

Sunt zile limpezi, ca şi azi,  
Pun uşor ordine-n gânduri,  
La fel de uşor poţi să cazi...  
Când în minte-s valuri tulburi.

Tu, totuşi, mă-nsoţeşti mereu,  
M-ajută să cred că sunt voinic,  
Dar simt din nou că-i pasul greu  
Şi sunt din ce în ce mai mic.

Autor: Gabriel Stănciulescu